

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Υ'Λ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΚΟΥΓΟΝΤΑΙ θήματα στη σκάλα! ψιθύρισε άξαφνα ο Σέρλοκ Χόλμς στην κ. 'Αραβέλλα που τον έκύταζε κατάπληκτη. Αυτό θα πη, ότι ο φίλος έρχεται... Μή φοβηθήτε καθόλου. Χρειαζεται θάμνος και ψυχραιμία! Θήματα κραμμένως πίσω από το πασοβάν και θά έπέμειβα την κατάλληλη στιγμή.

Κι' αφού έσβυσε τη μεγάλη λάμπα του άεριόφωτος, ή οποία έφώτιζε το δωμάτιο και τράθηξε το σύρτη της πόρτας, πήγε σιγά-σιγά και κρύφτηκε

πίσω από το παραβάν.

'Από την κρυψώνα του, ο διάσημος άστυνομικός μπορούσε να βλέπειλόκληρο το δωμάτιο, χωρίς να τον θλέπουν.

Σέ λίγο, θήματα άκούστηκαν στο διάδρομο και κάποιος χτύπησε την πόρτα.

'Η κ. 'Αραβέλλα, μόλις άκουσε το χτύπημα ταραχτήκε, προσπάθησε να μιλήσει, αλλά ή φωνή της έσυσε στα χείλη της.

—Κουράγιο! Μιλήστε!... της ψιθύρισε ο Σέρλοκ Χόλμς.

—'Αραβέλλα!... Σ' εσαι; άκούστηκε συγχρόνως μιά μισοπνιγμένη φωνή απ' έξω.

—Μάλιστα! Περάστε, άπάντησε ή κ. 'Αμπερδών, με το χέρι στην καρδιά της, που χτυπούσε δυνατά.

'Η πόρτα άνοιξε άμέσως και παρουσιάστηκε ένας ψηλός και γεροδεμένος άνδρας, ντυμένος κομψότατα, με μεταξωτό καπέλλο. 'Ο έπισκέπτης κροτούσε ένα χοντρό μασοτούνι με άσημένα λαθή.

'Ο άνθρωπος αυτός, μόλις άνοιξε την πόρτα, στάθηκε, έβριξε μιά έρευνητική ματιά μέσα στο δωμάτιο κι' έλεπε στην κυρία που τον περίμενε:

—Καλά! Εσαι όλομόναχη θλέπω κι' έλπίζω πως θάφερες όλο το ποσόν που σου έζητησα.

Κι' αφού έκλεισε την πόρτα και την άσύσωσε, προχώρησε με άργα και σταθερά θήματα προς την κυρία 'Αραβέλλα, ή οποία πελιδνή απ' τόν φόθο της, άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

—'Α, όχι σκηνές, σε παρακαλώ! της έλεπε με ύποκληρη κι' έπιθλητική φωνή ο έπισκέπτης, μόλις στάθηκε μπροστά της. Ξέρεις καλά, ότι δεν πρόκειται να σου κάνω κακό... Τό πράγμα, άλλωστε, εινε άπλουστατο! 'Απατώ να μου δώσεις χίλιες λίρες και τίποτ' άλλο!... Μήπως σου κακοφαιναται; 'Αν συμβαινει αυτό, πρέπει να ξέρεις, ότι δεν κάνεις καθόλου καλά. Σκέψου μόνο, ότι εσαι γυναίκα μου κι' ότι έχω δικαιώματα επάνω σου! Να!... Και θάμουν όχι απλάως θλάκας, αλλά ζών, άν καταδικάσει τόν εαυτό μου να φορήσει της πεινας, τη στιγμή που σου ζής μ' έναν πολυκατομμυριούχο, πνιγμένη στην πολυτέλεια!... Κάνε γρήγορα, λοιπόν. Δός μου τα χρήματα, γιατί θιάζομαι!

'Η κ. 'Αμπερδών τράθηξε με τρεμάμενα χέρια το πάκο των χαρτονομισμάτων μέσα απ' τόν στηθόδεμό της και, δίνοντας το στον άνανδρο έκδισατή της, ψιθύρισε:

—Νά! Πά'ρτα! Αυτό εινε όλα όσα έχω!... Και να μην περιμένεις άλλα από αυτά. Αυτή εινε ή τελευταία φορά που σου δίνω χρήματα!

'Εκείνος άρπαξε τα χρήματα με άπερίγραπτη άπληστία και έλεπε:

—Γιά να ίδουμε όμως, εινε σωστό το ποσόν που σου ζήτησα. Κι' άρχισε να μετρά ή χαρτονομισματα.

'Η δουλειά αυτή άπερόφουσε σε τέτοιο θασμό την προσοχή του, ώστε δεν άντελήθη πως τόν πλησίαζε σιγά-σιγά ο Σέρλοκ Χόλμς, με προτεταμένο το περιστρόφο του.

'Ο άθλιος έκβιαστής, μόλις είδε πως δεν είχε στα χέρια του όλόκληρο το ποσόν που είχε ζητήσει από την κ. 'Αραβέλλα, λύσσαξε απ' το κακό του και ξεστομίζοντας μιά θωρομηρί θλαστήμα, σήκωσε τη ροβιά του για να την χτυπήσει. Μά, την ίδια στιγμή, ριχτήκε άπάνω του ο διάσημος άστυνομικός και τόν άρπαξε απ' το μπράτσο.

—Μην κουνηθής, Ζάκ Δελωνύ! φώναξε με θροντερή φωνή ο Σέρλοκ Χόλμς, σφίγγοντας το μπράτσο του κακοποιού. Μή θελήσεις να...
Μά δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του, γιατί άντελήθη

ότι δεν κροτούσε πειά παρά μόνο έναν τεχνητό θραχιονα. 'Ο Ζάκ Δελωνύ είχε ξεφύγει και με δυό πήδους είχε φτάσει στην πόρτα.

—Περισσότερο φώς, κ. 'Αραβέλλα, φώναξε ο διάσημος άστυνομικός.

'Η νεαρά κυρία άναψε άμέσως το γκάσι, αλλά την ίδια στιγμή άντήγησε ένας πυροβολισμός και συγχρόνως ή πόρτα έκλεισε με πάταγο.

'Η σφαίρα του Ζάκ Δελωνύ, λίγο έλειψε να πετύχει στο σκόπο της. Σφύριξε πλάι στο αυτί του Σέρλοκ Χόλμς, τρύπησε το τζάμι και χάθηκε στο δρόμο.

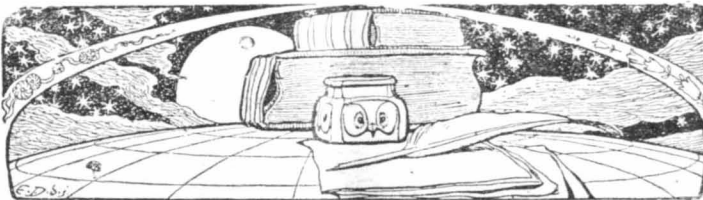
—'Ο διάβολος να με πάρη! φώναξε ο διάσημος άστυνομικός, ενώ άκούγοντουσαν ακόμη τα ηθήματα του κακοούργου, που κατέβαινε γρήγορα-γρήγορα τη σκάλα! 'Εδώ έγινε ένα θάυμα!

—Συγχωρήστε με, κ. Χόλμς! τραύλισε συντετριμμένη ή κ. 'Αραβέλλα. Λημονήσα να σας πω για...
—Γιά το τεχνητό μπράτσο του Ζάκ... συμπλήρωσε ο διάσημος άστυνομικός, ξετάζοντας το ψεύτικο χέρι του Δελωνύ. 'Η παράλειψής σας αυτή, κ. 'Αραβέλλα, μάς έτοιχισε πολύ, πάρα πολύ... Μά δεν μου λέτε, πότε ο Ζάκ Δελωνύ έχασε το χέρι του και πώς;

—Τό έχασε όταν ήταν νέος ακόμη. Του συνέθη κάποις άτύχημα στο κυνήγι. Καθώς...
'Αλλά ή δυστυχισμένη γυναίκα δεν συμπλήρωσε τη φράση της, γιατί άκούστηκαν άραερα θήματα στη σκάλα.

—'Ερχονται! 'Ερχονται οι άνθρωποι του ξενοδοχείου! άρχισε να θρηνηλογή ή κ. 'Αμπερδών. 'Η καταστροφή μου εινε άναποφευκτη... Εινε άδύνατον να σωθώ!... Θά μου ζητήσουν έξηγήσεις...
—'Εννοια σας, κυρία! Μην άνησυχητέ! της έλεπε ο Χόλμς. Θά τους δώσω έγώ ότι έξηγήσεις χρειαζονται με τρόπο ίκανοποιητικό!

Κι' άνοιγοντας την πόρτα, φώναξε στους άνθρώπους πουχαν μαζευτή έξω από το δωμάτιο:
—Σταθήτε εκεί!...
Βγήκε κατόπιν έξω κι' αφού μίλησε ιδιαίτερος λίγα λεπτά με τόν διευθυντή του ξενοδοχείου, ξαναγύρισε στο δωμάτιο, πήρε την κ. 'Αμπερδών κι' έφυγε μαζί της από το ξενοδοχείο.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς, αφού έστειλε την κ. 'Αραβέλλα οπιτι της, με το άμάλι της που ένενοδοχείο.

την περίμενε στο σταθμό Σάδουελ, τράθηξε προς την οδόν Μίλε 'Ενδ.
Καθώς έβιάδιζε άργα, τούρθε άξαφνα μιά σκέψη που τον έκανε να γελάσει.

—Θαμιάσια! ψιθύρισε χαϊδεύοντας τόν τεχνητό θραχιονα του Δελωνύ, τόν όποιο είχε τυλίξει μέσα σ' ένα πανί. Περιφρημη ή δέα! 'Η άποτυχία έχει και τα καλά της κάποτε...
Σέ λίγο μπήκε μέσα σ' ένα ποτοπωλείο του Μπόστου, στο όποιο έούχναξε τακτικώτατα.

'Ο διευθυντής του καταστήματος, ένας ρωμαλέος μεσόκοπος άντρας, άνεγνωρίως τόν διάσημο άστυνομικό, παρά την μεταμφίση του, και έτρεξε να τόν υποδεχθώ.

—Έχετε ένα γράμμα, κ. Χόλμς, του έλεπε. Μου τό έφερε ένα λουστράκι. Μου έλεπε πως τό έβασε ένας έφημεριοπώλης.
—Σ' ευχαριστώ! άποκρίθηκε ο Σέρλοκ Χόλμς, παίρνοντας το γράμμα. Πότε σας τό έφεραν;

—Πρό μισής ώρας.

—Καλά.

Και, δίνοντας τόν καταστηματαρχη τόν τεχνητό θραχιονα, πρόσθεσε:

—'Φύλαξ' το καλά αυτό. Δεν πρέπει να τό διη κανείς. Θάρθω να τό πάρω άφριο.

—'Εννοια σας, κ. Χόλμς. Θέλετε τίποτε άλλο;

—'Οχι.

Κατόπιν ο Σέρλοκ Χόλμς άνοιξε το γράμμα. Μά απ' την πρώτη ματιά που έβριξε σ' αυτό, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του άλλωλώθηκαν. Σκοτεινάσε ή μορφή του και του έφυγαν ή έξης λέξεις:

—Τόν άμοιρο!... Εινε χαμένος!... Εινε ζήτημα άν προφτάσω να τόν σώσω!...

('Ακολουθεί)